

עטרת תפארת

במחיצת רבינו הגדול מרן בעל אילת השחר זצוקללה"ה
טור שבעי מהחברות הגרמ"י שניידר שליט"א

פרשת
ויקהל
פקודי
החודש
◆◆◆
שנת תשפ"ג
◆◆◆
גליון 195

הודאת ה"גשמים", ר"ח ניסן

הלל והודאה

מודים אנחנו לפניך ה' אלוקינו... על "כל טיפה וטיפה" שהורדת לנו...

אחרי שבעוה"ר ה' שוב "ועצר את השמים", באופן חריג מאד, וכפי שאמר לי א' מזקני דורנו - הי"ו בנעימים, הרה"ח ר' יצחק מ. הופמן שליט"א, שאינו זוכר כזה חודש אדר כל ימי חייו... ה' ירחם.

אך מדת הרחמים עלינו נתגלגלה, ופתח הקב"ה שערי שמים, לחזור ולהשפיע עלינו שפע מן השמים, ואין לנו אלא להודות ולהלל ולשבח.

והתקשרו אלי כמה יקרים, שהתחילו לאחרונה לעסוק במקואות, בהתרגשות גדולה, שזו אצלם פעם הראשונה שהם מרגישים כ"כ "שמחה" בירידת הגשמים. ובכלל אמר רבינו, שכשיורדים גשמים, זה זמן של "רחמים", א"כ זו סיבה לכולם לשמוח.

טהרה - ישירות מהקב"ה

ורואים שמקוה זה דבר מיוחד, שהתורה הצריכה, דוקא מים "ישירות" מהקב"ה שממטיר עלינו מן השמים, ועי"ז מטהר את ישראל.

ונזכרתי בביאורו הנפלא של רבינו, על המובא במדרש שכשיורדים גשמים הדגים שבים "עולים למעלה" לקבל את הגשמים.

והפלא הגדול, מה לכם? הרי כולכם "בתוך אוקיינוס" שכולו מים, ומה חסר לכם כמה טיפות? וכתב ע"ז רבינו, בכתי"ק.

וז"ל: בראשית רבה פרשה צ"ז, מה דגים שבים אע"פ שנמצאים כל הזמן במים כשבא גשם פותחים פיהם לבלוע טיפין שיוור מן השמים, כך האדם בתורה.

הנה כל הברואים שברא הקב"ה באין ללמד את האדם איך לנהוג, וצריך ביאור למה הטביע שיהי' להם טבע זה.

ונראה דהנה הבריאה הזאת מראה איך שהבעלי חיים מקבלים מזונם מן הקב"ה ישר בלי שום קשר עם הברואים שבעולם. זה לעורר האדם שכן צריך להתנהג.

ובמבול לא נגזר על דגים, כי בריאה כזאת שתלויה בהקב"ה לא נגזרה גזירת כליון, ושאר כל בעלי חיים נגזר למות, חוץ ממה שנח השאיר מכל מין קצת.

והאדם ילמד מזה להרגיש קשר עם הבורא בלי הפסק, שהכל מיד הקב"ה. וכמו דאמרינן כתובות ס"ז ע"ב אטו מדיך קאכילנא מדרחמנא קא אכילנא.

והנה חז"ל אמרו שיונה אומרת יהי' מזונתי מיד הקב"ה אע"פ שמרוים כזית ולא יהי' ביד בשר ודם. ולמה היא אומרת לא מיד בשר ודם העיקר מיד הקב"ה.

יש לומר דהיונה עיקר תפילתה שלא ע"י בשר ודם, כי בשר ודם ע"י שיש לו בחירה כבר נחשב שאינו מקבל - ישר - מהקב"ה, אבל מה שמקבלין מאינו בעל בחירה הכל נחשב שאין הפסק.

וכאן זה מדרגה יותר גדולה שהדגים רוצים ישיר ממש אפילו בלי הפסק של בעל בחירה, רוצים להתקרב אליו עוד יותר. לכן

יונה היתה בעונש המבול ורק שבעה לקח נח כדי שיוכל להקריב קרבנות מהם, אבל הדגים בכלל לא הי' בגזירת מבול, כיון שהם ברואים להיות בידי הקב"ה לגמרי, ע"כ.

והעיקר הי' מדגיש רבינו שזה לימוד לבני אדם, שכן צריכה להיות השאיפה, לחיות עם הרגשה מה שיותר ישירה להקב"ה, הלואי שנזכה לכך.

ופעם התבטא רבינו, שראה האיך שמגיע "ישר מן השמים" סכום כסף גדול מאד! ליהודי שהיו לו חובות גדולים מנישואי צאצאיו. סתם ולא פירש...

[אח"כ נודע לי, שהצינור להעביר מן השמים, הי' ברחוב חזון איש 5...]

עשר "עטרות"

בהתקרב ר"ח ניסן, יום שנטל "עשר עטרות", עולים הזכרונות הנעימים, כשזכינו לראות את רבינו, בא להתפלל שחרית "כותיקין" בהיכל ישיבתו הק' "ארחות תורה", להשתתף עם בניו - בני הישיבה, בסיום הזמן - בצורה "הראוי" ולא ח"ו כתינוק הבורח... כלשונו הטהור.

ובצאתו מן הקודש, הי' הולך עם רבינו הישיבה הק' וכלל התלמידים היקרים, לברך "ברכת האילנות" בחצר ברמת אלחנן.

יזממה שהנהיג רבינו, מיד עם סיום הזמן הראשון, אחרי פתיחת הישיבה הק', במוצאי

יום כיפור תשנ"ט, שביקש שלא יחזרו הביתה מיד עם יציאת היום הקדוש, אלא ישארו ללמוד בלילה, ולמחרת יחזרו הביתה. ובא רבינו להתפלל עם התלמידים היקרים, ולהשתתף "בסיום המסכת" שגלמדה בזמן.

והי' רואה בזה "דבר גדול מאד", ואפשר לומר "שמסר נפשו" על כך, כשהי' בא למחרת יום כיפור, ולמחרת תשעה באב, על אף שהי' חלש, אחרי הצומות... כי עז נפשו "לחזק את היקרים" שעושים קידוש השם גדול מאד, במה שנשארים עד למחרת.

והי' כל פעם "מאושר" לשמוע, שמאות בחורים למדו "כל הלילה", וראו האיך "קרן אור פניו" כששמע את זה.

וב"ה מעשה ידיו של צדיק ממשיך, ומאות בני הישיב"ק נשארים ועוסקים בחדוותא דאורייתא, עד למחרת, ויוצאים מה"סיום" להתעלות בין הזמנים. אשרינו מה טוב חלקנו.

נדבת המשכן - עת רצון

ובמעלת יום זה, אמר רבינו לפני הרבה שנים, דבר מופלא, ונוגע גם לפרשת השבוע.

וז"ל: [בסוף שיחה ארוכה...] בר"ח ניסן איתא בחז"ל כי יום הזה נטל עשר עטרות, וסגולת אותו יום הוא ע"י שכלל ישראל התנדבו לעשות משכן, וזה לא היה רק נדיבות של כסף, אלא כל אחד הביא את לבו, ונתאוו שהקב"ה ישרה שכינתו ביניהם, ולכן גם ביום הזה יש ענין ועת רצון גדול, מחמת שכלל ישראל נתאחדו ורצו כולם שישרה הקב"ה את שכינתו בתוכם, וגם שם לא באה מעלת היום מחמת עצמו, אלא סגולת היום הוא מחמת הרצון והלב של כלל ישראל שרצו השראת השכינה.

התעוררתי בימים אלו, שיש צורך לפרסם מכתב רבינו, לבחורי הישיבות הק', שכותב בעצמו שיש לו "צער" מזה, ובודאי טוב תמיד להתעורר בזה.

בס"ד כ"ו אלול תשס"ד
לכ' הרב וכו'

אודיע צערי לכ' על מה ששמעתי שיש מקומות שבחורי ישיבה נמצאים עד כמעט כל הלילה מפטטים בדברים של מה בכך, ולבושים כשלא מכוסה כל הגוף כגון גופיה, וזה דבר גובל באיסור, וכ"ש שאין רוח חכמים נוחה להיות גילוי בשר הגוף.

ועין משנה ברורה סי' ב' ס"ק א' וז"ל וכן צריך לזהר תמיד מחמת טעם זה שלא במקום הכרח מלגלות בשרו אפי' מעט כל שדרכו להיות מכוסה בבגדים לעולם, אבל רשאי לגלות ידו עד קובדו וצוארו עד החזה, ובשער הציון מובא שזה מהפמ"ג וארצות החיים, וכש"כ שזה מאד לא דרך בני תורה, וזה גורם לקצת פריקת עול, ומאד יש להקפיד להיות צנוע גם במלבושי.

והיות שהימים האלו הם בסוף אלול ומצפים לרחמים וצריך להוסיף בכל מדה נכונה, צריך לקבל על עצמו להתנהג בצניעות גם בלבוש.

כן יש צער גדול על שבזמן האחרון יכולים על ידי הטלפון לבוא לדברים גרועים מאד, וכל אחד ישתדל לעשות כל המאמצים שלא יבואו לכל המכשולים ההם רח"ל.

יש מקומות שמחכים על כלי רכב שיקחו אותם ונקרא טרמפים, והדבר מסוכן בין ברוחניות ובין סכנת חיים, ומאוד צריך להתרחק מהיות נמצא במקום כזה, ובכלל להמנע מנסיעה בטרמפים.

ובזכות זה יכתבו ויחתמו בכתיבה וחתימה טובה בסשצ"ג לאלתר לחיים טובים ולשלום.

מי חשוב "באמת"

הוספה על הגה"צ ר' זאב וולף זצ"ל.

סיפר הגאון הגדול רבי נחום שיינין שליט"א, שפעם התבטא ראש ישיבת חברון מרן הגר"י סרנא זצ"ל באוזני כ"ק מרן האדמו"ר מגור זצ"ל, שהאשה הצדקנית מרת שרה שנירר ע"ה, היא "דמות ששינתה את פני הדור", ע"י שהעמידה וחינכה את "בנות ישראל".

וכן אומר הגאון הגדול שליט"א, על הרב וולף זצ"ל שבהמשך לאביו הגדול, זכה להעמיד את הצביון הרוחני של הדור, ע"י שחינכו והעמידו והשרישו בבנות ישראל שהיסוד הכי חשוב, זה "בית של תורה", והאהיבו בלבם את התורה ובני התורה, השוקדים בעמלה תמיד.

וכל מה שרואים היום אלפים ורבות משפחות של תורה, לדורותיהם, זה מכוחם.

נשים צדקניות

בחודש האחרון הייתי בניחום אבלים על שתי נשים צדקניות ע"ה, וחשוב להביא מה שסיפרו שם, שיש בזה תועלת גדולה בשבילנו, להבין מה הן המושגים של נשים גדולות, גם בת דורנו...

הראשונה, הצדקנית מרת טוני קרמר ע"ה אמו של ידידנו הגאון ר' בן ציון קרמר שליט"א מרבני קרתא "כפר סבא" יצ". שסיפר, שבמשך שנות המלחמה, היתה אמו בסיביר, ועברה שם מסכת תלאות איומה, עם נסיונות גדולים, ורשמה לעצמה "יומן" כל יום מה שעבר עליה.

אך כשיצאו משם, ושמעה את זוועות "השואה" שה' באירופה, לקחה את היומן וזרקתו "לאש", באומרה "זה כלום" ביחס למה שקרה שם.

גדלות עצומה, שאדם מרגיש שכל מה שעבר אינו כלום! כששומע שלאחרים קרו דברים קשים הרבה יותר.

ניתן להשיג הגליון ברש"י 14 קומה 2 בניילונים ע"י הדלת

כמו כן לדאבוננו הלכה לעולמה הרבנית הצדקנית מרת דינה וינברג ע"ה א"ח להגאון רק נח זצ"ל מקים עולה של "תשובה" בישיבת אש התורה בירושלים.

אם הבנים שמחה, בנין וחתנין רבנן חשובים שיחי', א' מהם הוא הרה"ג ר' שמחה שליט"א שזכה הרבה שנים ללמוד בקביעות יבלחט"א עם רבינו. וכן חתנה הרה"ג ר' יצחק וולף שליט"א בן דודנו הגה"צ ר' זאב זצ"ל "שבר על שבר", ה' ירחם על עמו ישראל.

והראו בניה, את הסידור שהיתה מתפללת בו, [סי' עם כוונת השם גדול], והנה כולו שטוף בדמעות ששפכה כמים נוכח פני ה'. ובגליון הסידור, ישנן הערות שכתבה לעצמה, דברים מופלאים מאד, שמעוררים הרבה.

וא' מהם בברכת יוצר אור, על המילים ישתבח שמך. ואשר משרתני כולם עומדים ברום עולם, ומשמיעים "יחד בקול" דברי אלוקים חיים...

כתבה לעצמה בצד "ואת חלק מהמקהלה הגדולה הזאת..." מבהיל, להתבונן, לאיזה גדלות יכולים להגיע, מעבודה עצמית שנים ע"ג שנים, לזכות לקירבת ה'.

אין לנו אלא ללמוד ממעשיהן הגדולים. ותחינתנו לפני שוכן מרחמים, אנא חוס ורחם עלינו, להותיר לנו לפליטה, כל הני צדיקים גלויים ונסתרים.. המרוממים את הדור, עד שנזכה במהרה כולנו לראות בבנין ציון וירושלים.

וישלח דברו, וינחם את שבר המשפחות היקרות, בתוך שאר אבלי ציון וירושלים.

לזכר עולם יהי צדיק

נזכיר את נשמת הגה"צ ר' דב ב"ר נחום פריידין זצ"ל, [יום השנה ר"ח ניסן], שההלך לעולמו בלי להשאיר זכר. הי' לומד לילות ארוכים עם רבינו, מסכתות ע"ג מסכתות, אך הי' צנוע מאד... ופעם התבטא עליו רבינו כי הוא בודאי מל"ז צדיקים... [משפט שכמעט לא הוציא אף פעם מפיו].

וכך פתח רבינו את דברי ההספד בהלוייתו [מוצש"ק ויקרא ב' ניסן תשנ"ח].

רוצים שאדבר על אדם שכל כמה שמכירים אותו, רואים יותר שלא מכירים אותו. הגדלות שלו היתה ממש כמו שאחז"ל איזהו בן עוה"ב [נכיום נוהגים לומר את זה על כל אחד, אבל הוא באמת היה כך] שייף עייל, שייף נפיק, ולא מחזיק טיבותא לנפשיה, והיה ממש "מצדיקי הדור", מהיחידים, ומי יכול להדמות אליו.

איבדנו אדם שהיה עובד ה' כל ימיו, לא היה לו שום דבר אחר "רק עבודת ה'", תורה וחסד זה היה החיים שלו, ומה אני יכול לדבר על אדם כזה.

"אוהבים דבריה"

פחיות ובקבוקים ריקים

נתעוררתי, בנוגע לפחיות שתי "ריקות", שמניחים בצד, כדי להחזירם לחנות, ולקבל החזר פקדון.

ולכא' כיון שאין בהן שום שימוש בשבת, ומה ששומרים אותם, זה רק בשביל "הערך" הכספי, ממילא הן מוקצה.

ואמנם גם בקבוקים גדולים, מניחים בצד ללא מטרת שימוש, אך העירתי נו"ב הצדקנית תחי' שבכל זאת הם ראויים לשימוש, והרבה פעמים ממלאים בהם.

אמנם זה שייך בבקבוקי "פלסטיק", אך בבקבוקי "זכוכית" של יין ובירה וכדו', שאין חוזרים להשתמש בהם, בבית, [בפרט ברובם שאינם טבולים], לכא' יש לדון בזה דהוו מוקצה, וצ"ע.

ניתן להאזין מידי יום לדבר תורה בהלכה ואגדה מרשכבה"ג רבינו מרן ראש הישיבה זצוק"ל שנמסר ע"י תלמידו החברותא הגרמ"י שניידר שליט"א בקו אילת השחר 0799-555555 שלוחה 7 ובקול הלשון